

‘Nogal wat journalisten ontwijken Franstalige interviewees, met als excuus dat niemand hen hier kent. En zo houdt de taalverarming zichzelf in stand.’

Journaliste **GAEA SCHOETERS** betreurt het snelle verlies aan tweetaligheid in Vlaanderen (in 'De mening' in dS Avond).

COLUMN HANS VANDEWEGHE FC DE ZEEMAN

Desmond Morris kwam als eerste op het idee om een aap te laten schilderen. Congo heette die. Later is dat experiment herhaald. Het geklieder van apen werd tentoongesteld tussen de weldoordachte composities van echte menselijke kunstenaars. De galerie-bezoekers zagen geen verschil en wilden evenveel betalen voor de werken van de aap als voor die van de mens. Een ander experiment liet apen op de beurs spelen. Resultaat: de chimpansees hadden beter gepresteerd dan de beursanalisten.

Kunnen we bij wijze van passend vervolg op eerdere experimenten niet eens overwegen om een aap vergezeld van een assistent-aap in onze dug-outs te zetten, in plaats van duur betaalde trainers met opstapclausules van hier tot in Tokio? Gent, Brugge, Beveren... Hadden ze daar een aap genomen in plaats van Rednic, Preud'homme of Peeters, zou dat verschil uitmaken? Oké, Preud'homme lijkt het stilaan op de rails te krijgen en de arme Bob Peeters moet nog beginnen, maar neem nu de wonderbaarlijke Mircea Rednic: die heeft twee miserabele puntjes veroverd in vijf wedstrijden en één puntje was dan nog puur geluk.

Vorig jaar was Rednic zowat de trainer van het jaar. Waar dat nu precies op was gebaseerd, viel niet af te lezen van het enige wat uiteindelijk telt in voetbal: de eindrangschikking. Toen die in Play-off I werd opgemaakt, stond Standard op een plek die het alsnog verplichtte om barrages te spelen tegen Gent voor een startbewijs in Europa. Wat toen gebeurde, is niet erg duidelijk en was wellicht niet erg koosjer, maar het werd in elk geval 7-0 voor Standard. Vervolgens werd Rednic' contract niet verlengd bij Standard en bij de eerste de beste gelegenheid nam Gent hem. Wie van Gent met 7-0 kan winnen, krijgt vast en zeker ook Gent aan het voetballen, moet men in de Ghelamco Arena hebben gedacht. Quod non.

In de recente Gentse voetbalhistorie ligt het manco van het Belgisch voetbal verrat. Jarenlang heeft men geteerd op zogeheten toptrainers die zodra ze de kans zagen het ruime sop kozen. Of het aan die trainers lag dat Gent met het achtste budget en een zak schulden toch structureel bij de eerste vijf eindigde, daar mag worden aan getwijfeld. Tegelijk met die trainers kwam ook geregeld een speler langs die in zijn eentje wedstrijden naar zijn hand kon zetten: Bryan Ruiz en Ilombe Mboyo, om maar die te noemen. Ook zij kozen later eieren voor hun geld.

Het dossier-Mboyo is exemplarisch voor het Belgische topvoetbal. Waar

Ruiz en niet te vergeten Randall Azoifeifa nog werden aangedragen vanuit Costa Rica door een makelaar, werd Mboyo door Charleroi min of meer uit de gevangenis geplukt. Tot Gent hem weghaalde bij Kortrijk, durfde geen zelfverklaarde topclub in België te onderhandelen met een veroordeelde verkrachter. Genk zette de stap, maar Anderlecht wilde ook wel.

Waar is de tijd dat wij in België bij de fijne vleeswaren in de delicatessenzaak om de hoek konden shoppen? Dat in de jaren zeventig de sterren van het WK 1974 in Duitsland – Emmanuel Sanon, Robbie Rensenbrink en Arie Haan – gewoon bij ons voetballen? Later werd de speciaalzaak te duur en moesten we naar de supermarkt. Aanvankelijk naar de Delhaize, uiteindelijk naar de Lidl en de Zeeman. Vandaag kunnen onze Belgische clubs alleen nog terecht in de goorste onder de nachtwinkels. We importeren alleen nog spelers met een beperkte houdbaarheidsdatum, die van de vrachtwagen zijn gevallen of schade bij transport hebben opgelopen. Bijna altijd is er een hoek af.

Als we nu eens een aap vergezeld van een assistent-aap in onze dug-outs zetten, in plaats van dure trainers met opstapclausules van hier tot Tokio?

Belgische clubs zouden het koopmodel moeten verlaten en opleiden tot een kunst verheffen, zoals eerder Nederland en Frankrijk dat hebben gedaan. We hebben nu die reputatie, maak ze tot een specialisme. Daarvoor heb je nodig: heel veel ruw materiaal voorzien van twee armen en nog beter twee benen, een goede instelling en een niet te domme kop. Zet daar een inlandse trainer bij die hun talen spreekt en je bent al een aardig eind op weg. Vervolgens hou je de hele zaak zo stabiel als maar kan. Racing Genk is het voorbeeld van de moderne Belgische club met realistische ambitie, maar hou daarbij vooral in gedachten: een Been of een *chimp*, dát maakt geen moer uit.

Hans Vandeweghe fileert elke vrijdag de sport uit binnen- en buitenland.